
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

A tu la

<blockquote>Kalama tri ân bạn tranngocdieu, chhc027720, lina.nguyenthuy ghi chép.</blockquote>

[02/08/2021 - 05:20 - lina.nguyenthuy]

Ngài viên tịch rồi, được 3 tháng thì chư đệ tử bắt đầu trùng tuyên lại một cuộc kiết tập Tam Tạng, tức là xem trong 45 năm đó Đức PHẬT đã dạy những gì và chư tăng, đệ tử của ngài, lúc đó trong kinh tính vài trăm ngàn vị tại đất Ấn Độ, thì các vị chỉ lựa ra 500 vị được xem là 500 con chim đầu đàn của các vùng để về xác định và thống nhất với nhau đầu là lời dạy của Đức PHẬT, thì sau đó các vị thống nhất với nhau rùng trong suốt 45 năm Ngài dạy như vậy, như vậy trong kinh và trong sử đều xác nhận với nhau rằng có một chuyện rất đặc biệt, ở đây các vị có biết cái anh tứ thư ngũ kinh của Khổng giáo không? đại khái là kinh điển tôn giáo Tân Ước Cựu Ước của thánh kinh của bên Thiên chúa giáo, kinh điển của phật giáo nam tông, các vị có biết nó tồn tại bằng con đường nào không, bằng sức nhớ của con người. tương truyền rằng bộ tân ước, cựu ước có một thời gian bị tuyệt chủng, và người ta đã phải truyền lại từ đời này sang đời khác(...) người ta mới bắt đầu ghi chép, buổi đầu tiếng người ta ghi chép bằng tiếng do thái cổ, về sau người ta ghi lại bằng tiếng (...) tức là tiếng hy lạp, rồi cuối cùng người ta ghi chép bằng tiếng La Tinh, tiếng Anh, tiếng Pháp tùm lum, riêng về kinh điển của mình đó, khổng giáo cũng vậy. sau khi Đức PHẬT viên tịch rồi chư tăng mới bắt đầu kiết tập Tam Tạng, rồi bắt đầu xác định đầu là lời dạy của Đức PHẬT gồm 3 bộ phận lớn gồm đầu là Tạng Kinh, Tạng luật, và tạng (...). tạng kinh có cái nội dung bao gồm những bài giảng của đức PHẬT cho đối tượng là tất cả các hạng trong xã hội. Ví dụ như Ngài có những bài giảng rất là dễ hiểu, gần gũi, giản dị, đơn sơ, cụ thể, hình ảnh, điển hình cho những cô kỹ nữ, tướng cướp, cho những người homeless, những người hành khất, những ông vua, những thương gia, những người nông dân. Nói chung là tạng kinh bao gồm những buổi nói chuyện của ngài hoặc là các đệ tử của Ngài cho tất cả mọi tầng lớp trong xã hội trong một cái cách nói đơn sơ, gần gũi và rất đối đại chúng, mang nội dung hướng dẫn người ta tu hành, đó được xem là Tạng Kinh. Tạng Luật tức là bao gồm toàn bộ những giới luật mà Đức PHẬT quy định hàng xuất gia phải, điều nào nên làm, điều nào nên giữ. PHẢI biết điều nào không được làm, và điều nào phải làm, phải làm những điều đức PHẬT dạy nên làm được gọi là luật, tránh những điều không nên làm được gọi là giới. Chữ giới có nghĩa như vậy, tránh những điều bị cấm làm. Còn luật là làm những điều mà đức PHẬT dạy nên làm. Nói rộng thêm một chút, giới hoặc luật được Đức PHẬT y cứ trên 2 tiêu chuẩn cơ bản, thứ nhất Ngài cấm giới chư tăng, chư ni bởi vì ngài xét một người cư sĩ làm chuyện đó coi không được, cái đó được coi là luật định do thế gian, do ánh mắt nhìn của cuộc đời, trong kinh ta gọi là (...) cái điều đó xét ra không đến nỗi gì nghiêm trọng, nhưng mà thế gian người ta không ok thì ta cũng không nên làm, đó là nền tảng thứ nhất mà đức PHẬT dựa vào đó để thiết lập tạng luật. Cái hình ảnh thứ 2 mà Ngài chế định tạng luật là Ngài y cứ vào cá nhân đương sự. Nếu đương sự làm những điều đó thì coi như cuộc tu hành bị ảnh hưởng hoặc ít, hoặc nhiều, hoặc nghiêm trọng hoặc xê xác chút đỉnh.

Tôi ví dụ, Đức Phật dạy mình vì tỳ kheo không nên giữ thức ăn, vàng bạc, của cải, tài sản cho riêng mình. Ngài dạy vậy vì mình hay vì người? Cả hai, dạy như vậy bởi vì một phần thế gian người ta biết vị cư sĩ giữ tài sản họ không thích, nhưng một phần tu mà giữ như vậy thì họ lo giữ của không, không chịu lo giữ cái khác, nhưng mà cũng có những trường hợp mà Đức Phật cho thấy rằng Ngài cấm chế luật vì lợi ích của cá nhân vị đó, ví dụ như trong giới luật tỳ kheo có những giới luật mà đời tư của vị đó, thuộc về sinh hoạt cá nhân dầu sống một mình, không ai thấy cũng không được làm điều đó vì làm ảnh hưởng đến giá trị tu học của mình, hoặc có những điều ngài cấm vì miệng đời chê trách nên ngài cấm thôi. Đó là tạng luật. Nói đến Tam Tạng ta phải biết được có 3 tạng Kinh, Luật, (...). Nói đến tạng kinh đó là bao gồm những bài nói chuyện của Đức PHẬT hoặc đệ tử ngày cho đại chúng, cao nhất là vua thấp nhất là kỹ nữ, ăn mày, ăn cướp, nông dân. Nói đến tạng luật, ta phải nhớ các khái niệm sau đây: tạng luật thứ nhất giới là không làm những điều bị cấm, luật là làm những điều nên làm. Tạng luật được đức phật ban hành cho chư tăng vì 2 lý do, 1 vì xã hội, 2 đương sự đó, đương sự giữ giới đó. Vậy thì mình đã nói xong tạng kinh và tạng luật rồi. Giờ mình nói sang tạng vi diệu pháp, đó là cái tạng tôi đang hướng dẫn đây. trong kinh có đưa ra hình ảnh như thế này, tạng kinh là những đời đường mật để kêu người ta tới, tạng luật để trói người ta lại, còn tạng vi diệu pháp để giết chết người ta. thế nào là tạng kinh kêu người ta tới. Phải nói rằng 99,9% Phật tử sơ cơ hoặc là kỳ cựu đi chùa họ đều nói với nhau một câu giống nhau, đó là vào chùa nghe mấy thầy nói pháp, tụng chú vãng sanh, chú đại bi, thủy sám, phổ môn, niệm Phật Di Đà, rồi thuyết pháp, cầu phước, hồi hướng vong linh gì đó, đại khái đó là những chuyện họ nghe họ khoái chí, họ thấy đi chùa thú vị, cả đời tu cả hờ cả hững tu cả giựt cả chạc không được gì hết nhưng mà nghe mấy sư hứa hẹn tùm lum, sư nói cứ ráng tu đi rồi mai một có gì mấy sư tụng cho rồi cũng có cái cửa lên. Nhất là Phật Giáo nam tông không nói đến 49 ngày, chớ còn bên kia họ có hứa hẹn 49 ngày, nếu đời người không tu đó, thì đến lúc chết thì chư tăng đến tụng cho một trận thì cũng siêu, nếu mà chậm quá không siêu lúc chết đó, thì trong vòng 49 ngày, quý thầy tụng thì cái hồn mình vất vương cũng siêu. bên đây không có vụ đó nha. Cho nên tạng kinh là cái tạng nói người ta nghe người ta khoái chí lắm, người ta vô, khi người ta vô đạo rồi đức PHẬT dùng tạng luật trói người ta lại tức là con ngồi đây thì con không được làm những gì con muốn, con không được quyền nói những gì con muốn, con cũng không được suy nghĩ những gì con muốn. Như vậy là tạng luật trói người ta lại còn tạng vi diệu pháp giết chết người ta. Giết cái gì? Giết đi những cái ngu của mình, những ngộ nhận, tà kiến, những suy nghĩ tầm bậy tầm bạ, những quan điểm, lập trường, tư duy, kiến thức của mình mà trước đây mình đầu tư cả một đời từ học đường, xã hội, từ sách vở, từ bản thân cá nhân suy nghĩ, tất cả những cái đầu tư đó, cái gì tầm bậy, cái nào trật, sai lầm thì đặng vi diệu pháp nó có hiệu năng là tất cái đó. Ví dụ, Đức Phật nói rằng này các tỳ kheo, giống như con sư tử buổi sáng nó đi ra khỏi hang nó gầm lên như thế nào, trong kinh có nhắc đến điểm đó mà các nhà sinh học bây giờ họ cũng nhìn nhận con sư tử có đặc điểm đặc biệt, nó oai hùng hơn con cọp chỗ đó. Con cọp với con mèo có cái nét giống nhau, cọp mèo beo giống nhau, rình, đi chậm chậm rình người ta không hà, coi người ta hờ là chộp người ta, chớ sư tử không có. Sáng bước ra khỏi hang sắp đi săn, đứng trước hang vươn vai ngáp một phát, cho đã đời sương gió, gầm lên phát "trầm đi săn đây" Tại sao nó lại gầm như vậy, ảnh gầm để mấy con treo, mấy con lúc nga lúc ngúc, mấy con chồn, cáo, thỏ, mấy con nhỏ nhỏ lạnh lạnh cho mày đi đi, để tao kiếm mấy con trâu, con voi tao ăn thôi, kẹt lắm tao kiếm mấy con nai bự, ngựa vằn tao ăn chớ còn mấy thứ vi trùng tao không ăn, nhìn bản mắt, nhai kẹt răng. Thì Đức PHẬT nói rằng con sư tử thói quen trước khi đi tìm mồi thì nó phải đứng trước hang vươn vai, rồi ngáp, rồi gầm lên một tiếng rồi nó mới đi săn, chính tiếng gầm đó đem lại sự kinh hoàng cho những loài thú như thế nào thì này các tỳ kheo khi mà đức Như Lai, A la hán, chánh đẳng giác các ngài ra đời, các ngài nói lên 4 sự thật về khổ, tập, diệt, đạo, tất cả mọi hiện hữu từ trên cõi trời xuống dưới địa ngục, mọi sự hiện hữu của một ông vua, hay đến sự hiện hữu của một người homeless, một hành khất, một cô kỹ nữ, một người ăn cướp, một người tu sĩ, tất cả mọi sự hiện hữu đó nó đều có một ý nghĩa duy nhất đó là vô thường khổ và vô ngã thôi. Chung cuộc của mọi người đều đi đến cái chết cả, Đức Phật Ngài nói rằng dầu sống lâu đến mấy đi nữa thì cũng phải có ngày chết, Ngài nói rằng có những loài chúng sanh rất là phù du như những loài điên điên sống dưới nước, con thiêu thân lao vào ánh đèn, sống trong vòng một vài giờ đồng hồ thôi, hoặc có

những vị thiên nhân ở trên cõi trời phạm thiên các vị sống đến 5,3 chục kiếp trái đất, tính theo cõi người mình đó phải xài tới số lũy thừa hàng tỷ chớ không nhỏ hơn, lâu như vậy đó, nhưng mà sao, cuối cùng thì đưa đến cái chết. Đức Phật nói rằng khi mà con sư tử gầm lên như vậy, các con thú nhỏ nó nghe nó hoảng sợ như thế nào thì này các tỷ kheo khi mà các Đức PHật chánh đẳng giác ra đời, các Ngài nói ra sự thật, chúng sanh nghe hoảng hốt, cho nên cái người thiếu duyên phật pháp đi vào đạo rất sợ học vi diệu pháp, hoặc đi vào phật giáo bắc tông họ rất sợ học trung quán, khá lắm là mò tới duy thức để ôm ai lại duy thức đó thôi, chớ không dám leo ra để mò lên trung quán. Họ rất là sợ, vì sao, vì họ học đến các sự thật, họ thấy rằng bản thân họ tang hoang, không còn cái gì hết, khiếp chứ, mình có cái mạng mình quý nhất. có người còn ham tiền, ham của, ham nhan sắc, nói vậy chứ trước khi đi học cũng make up mới dám tới lớp chớ đâu phải đi chùa mà cái mặt để trợ trợ đó đâu. Trong lớp này tui thấy có mình tui với Hoàng là mặt tự nhiên thôi. Nãy để râu nó dài quá, tui sợ mấy cô sợ tui mới cạo vậy thôi, chớ còn nhiều người khổ thiệt vì cái mặt đó, nội cái mặt không mà đủ khổ rồi. Ngài ra Ngài không có cho mình nhan sắc, tài sản, tánh mạng, tuổi thọ, gia tài, sự nghiệp, danh vọng, tất cả đều mong manh. Mình tới chùa lâu lâu mình nghe chút xíu Pháp, nghe cho yên tâm chớ cái thứ mà nghe rả rả, nghe ón lăm, nghe nó chán, các vị có biết rằng, một trong những âm thanh làm cho người ta mất vui là tiếng còi cứu thương, xe cứu hỏa, tiếng kèn đám ma bên Việt Nam (...) trời ơi, ta nói chết có một đũa thôi mà ta nói nó chơi cái đờn muốn chết nhiều đũa, ta nói buồn lắm, lã người, bản chất u minh của mình là sợ sự thật lắm. Vi pháp là gì, là đề nghị mình nghe sự thật. Cho nên tạng kinh, nãy giờ tôi đang nói bằng cái giọng tạng kinh đó, mà nếu các vị cạo tóc, mặc giống như vậy thì tạng luật sẽ trói các vị lại, nhưng mà sao, cái ngu của các vị, cái u mê của các vị, cái tà kiến, cái lầm lỗi, cái ngộ nhận trong đầu các vị vẫn còn đó, thế thì cái (...) thứ 3 mà chư tăng phải làm là đem tạng vi diệu pháp cấy vào trong người quý vị, chích vào người quý vị để tẩy não quý vị, rửa ráy cái thân kinh không mấy sạch sẽ của quý vị, tui đã dạy được 18 tháng rồi. Tui đã hướng dẫn lần lượt, thế nào là con người, con người gồm có bao nhiêu phần: tâm và thân, tức là tâm lý và sinh lý, psychology của PHật giáo được phân tích theo giáo lý A tỳ đàm tức là được phân tích theo cái nhìn của Đức Phật, từ chuyên môn của đạo Phật là tâm lộ hoặc là lộ trình tâm lý của mình đó. Tôi cũng đã hướng dẫn lớp này học về cái tiến trình sinh lý của chúng ta từ lúc có mặt trong bụng mẹ, nói theo vi pháp đó, kể từ lúc cha mẹ mình giao phối, cho tới khi chúng ta thật sự tắt thở, cái phần sinh lý con người được giải thích trình bày như thế nào theo giáo lý A tỳ đàm thì tôi cũng đã hướng dẫn rồi, trong cái lớp này. tiếp theo đó tôi trình bày cho lớp này nghe về nghiệp báo. Nghiệp báo là sao, tức là thế nào là thiện, ác, được định nghĩa theo tinh thần của giáo lý a tỳ đàm. Ví dụ như trước đây mình chỉ nghĩ là đâm cha, chém chú, đâm mèo, thuốc chó, đốt nhà, cướp của, giết người, hiếp dâm v.v cái đó gọi là ác, nhưng mà theo trong kinh không phải như vậy, một cái tâm niệm nào mà bản thân nó có nội dung đem lại bất lợi cho mình, cho người thì tâm niệm đó đã là bất thiện rồi. Có một sự thật rất là cay đắng mà người học vi diệu pháp nếu mà chết nhất không bao giờ dám suy nghĩ tới đó là trong cái nhìn của vi diệu pháp, chúng ta chỉ được gọi là con người, khi nào chúng ta sống bằng tâm hồn của con người. Con thú nó cũng giống như mình nó cũng biết đi, biết đứng, biết ngủ biết nghỉ nhưng mà nó chỉ biết được một số việc thôi, đói thì ăn, khát thì uống, khao khát giới tính thì đi tìm lẫn nhau, đực tìm cái, cái tìm đực, và tự vệ. Như vậy là đói ăn, khát uống, giải quyết sinh lý và tự vệ. con người khá hơn chút xíu, biết suy nghĩ điều thiện, điều ác, có khả năng đi kiếm chuyện nữa, người ta không gây mình, mà mình gây chơi, có cái chuyện đó nữa, nó tiến hơn loài thú chỗ đó. con thú như con chó nó chỉ tự vệ, con cạp, con beo nó chỉ tự vệ thôi, con rắn mình đập trúng nó nó mới phập mình thôi. con người lâu quá không gây đó, nó cũng buồn, cũng phải ngồi nghĩ móc điện thoại chọc cho con mẹ này ghét thằng cha nó chửi chơi. con người mình nó hay chỗ đó. cho nên là trong kinh, theo cái đánh giá trong kinh, anh chỉ được gọi là con người khi nào anh sống bằng cái tâm của người. Phật nói thế này, bất cứ chỗ nào, không gian nào, trời đất nào, bất cứ nơi nào mà các người, chỗ đi, chỗ đứng, chỗ nằm, chỗ ngồi của các người trong cái trời đất này, dưới cái gầm trời này, bất cứ nơi nào mà các người sống tại đó bằng tâm từ, tình thương ban phát rộng rãi đến vô lượng chúng sinh trong vô số vũ trụ không phân biệt thân, sơ, thù, bạn, không phân biệt ai hết, thì ngay cái chỗ đó, chỗ mà mình đang có mặt, chỗ mà mình sống bằng tâm hồn như vậy đó, thì mình được xem là một vị phạm thiên. Trong vũ trụ

quan Phật giáo chia làm 3 cấp: cõi dục gồm con người và một số cõi trời, một số loài đọa xứ sống hưởng thực sắc, thanh, khí, vị, xúc, thì cái tầng đó được gọi là tầng dục giới. Tầng sắc giới là các vị không hưởng dục, các vị chỉ biết hành thiền thôi, sống bằng hoan hỷ bằng hào quang và thiền định thôi, nhưng còn cái tầng vô sắc không còn thêm đến hào quang nữa, có khi gì đâu hào quang. Đức Phật nói nơi nào mà mình sống bằng tâm từ, bằng tình thương vô lượng với tất cả chúng sinh, thì ngay chỗ đó, mình là một vị phạm thiên, và chỗ đó là cõi trời phạm thiên. Chỗ nào mà mình sống bằng tâm trong sạch, bố thí, trì giới, phục vụ, hồi hướng, nghe pháp, chẳng hạn như chúng ta đang làm ở đây thì chỗ này ngay bây giờ được gọi là cõi trời dục giới, chúng ta là những vị thiên nhân, những vị trời trên cõi dục giới. Chỗ nào chúng ta ngồi, nằm, đứng, đi mà ngay tại chỗ đó, ngay tại thời gian đó, chúng ta sống bằng tinh thần trí huệ, chúng ta nhìn thấu cuộc đời này, thấy rằng mình trước sau cũng vô thường, tất cả những gì có tri giác trước sau cũng vô thường, tất cả những đất đá non sông trên đời này, trăng sao hoa lá từ hạt bụi bên đường cho đến những thiên thể to lớn trong vũ trụ tất cả đều đi đến sự vô thường. Ngày nào, giây phút nào mà mình biết nghĩ như vậy thì giây phút đó mình đang sống bằng tâm hồn của một vị thánh và chỗ đó được gọi là chỗ ở của một bậc thánh, được gọi là tịnh độ quốc, còn nếu như chỗ nào, vào thời điểm nào mà ta sống bằng tâm tham, tâm sân, tâm si thì ngay lúc đó ta là cái con gì đó, chỗ mà ta đang đứng đó là cõi địa ngục hay là cái cõi gì đó chứ không phải cõi người, cõi trời. Cho nên vi pháp đánh giá chính xác cõi người như vậy, trong vi pháp không có nhân nhượng. Như tạng kinh thì con gieo giống bồ đề nên con có hàng... không có hàng nào hết đó. Ngay cả vị bồ tát trong vi pháp cũng đánh giá một cách tàn nhẫn. Anh là bồ tát khi nào ngay giây phút đó anh nghĩ đến chuyện tu tập ba la mật, anh nghĩ đến lợi ích của chúng sanh, anh nghĩ đến cái đạo quả vô thượng chánh đẳng chánh giác của mình mà anh làm các việc thiện về thân về khẩu về ý thì ngay cái chỗ đó, ngay cái thời điểm đó, anh được gọi là một vị Bồ tát. (20:04)

[12/12/2021 - 11:15 - chhc027720]

Còn nếu như mình đã từng được chư Phật thọ ký rồi, nhưng mà một lúc nào đó mình quên, mình không có tu hành, thì ngay thời khắc đó mình vẫn thọ ký gì đó chứ không phải bồ tát. Trong Vi Diệu Pháp đánh giá chính xác nhiều đó thôi. Cho nên mình đã học rồi, mình đã học về cosmology của Phật giáo, của giáo lý A Tỳ Đàm, đã học về sinh lý của con người, của chúng sanh nói chung theo A Tỳ Đàm, học về tâm lý của chúng sanh trong 3 cõi theo A Tỳ Đàm, chúng ta đã học về hành vi, về nghiệp thiện ác của chúng sanh, chúng ta đã phải trang bị một khái niệm về thiện ác cho rõ ràng để mình mới có thể tu tập bản thân mình được. Không Tử... tui không nhớ rõ Không Tử hay Mạnh Tử có một câu rất là hay: Trước khi mà muốn làm đại sự, là phải chánh tâm, tu thân, tâm mình phải ngay ngắn cái đã rồi mới tu thân, tức là cái sở hành nó mới đang hoàng. Từ khi mà mình có chánh tâm, tâm hồn nó cứng, nó sạch sẽ, nó đoan chánh rồi đó, thì tu thân, cái sở hành, cái hành động mình coi nó mới được. Từ con người tu thân rồi, tốt rồi mới là tề gia, lo việc nhà, trị quốc, bình thiên hạ. Một vị Chánh Đẳng Chánh Giác như Đức Phật Thích Ca, hoặc là vô số chư Phật trong quá khứ, hiện tại, vị lai, các ngài cũng như vậy thôi. Trước khi trở thành một vị Thiên Nhân Sư, bậc Thầy của ba cõi nhân thiên thì trước hết các Ngài cũng phải đi từng bước, từng bước. Người ta nói thế này: Bất cứ một con đường vạn lý nào cũng phải được bắt đầu từ bước đi đầu tiên... các vị có nghe kịp không? Bất cứ một quả vị nào, dầu có cao siêu, thiêng liêng đến mấy đi nữa thì nó cũng được bắt đầu từ những đức tánh rất là cơ bản, rất là cơ bản. Tạng Vi Diệu Pháp mới thoát nghe qua, chúng ta cứ ngỡ rằng đây là một cái bộ môn giáo lý giúp cho chúng ta cãi lộn... phải công nhận học cái này cãi lộn sướng lắm... ta nói... nghe nó thông dữ lắm! Thí dụ như mình nghe ông sư

mà thuyết pháp, nghe giảng kinh, coi kinh coi sách, mình nghe nó khác cái người mà họ không có học cái này, nghe nó rất là sướng! Nếu mà Cô ở đây nói riêng, và những vị trong lớp nói chung, đã từng học, từng biết ít nhiều về Giáo lý Trung Quán hoặc Duy Thức của Bắc Tông, các vị sẽ thấy, người có trang bị cái đó rồi, đi vào kinh điển học nó rất là sướng! Còn suốt từ nhỏ đến lớn, hồi từ còn ở trong tay mẹ cho đến lúc lớn lên có vợ có chồng, đầu hai thứ tóc mà chỉ biết có tụng Di Đà Phổ Môn không, nghe được Pháp Hoa mà hiểu, tui xin nguyện là người đầu tiên quỳ xuống hôn cái gót chân của người đó... tôi là người đầu tiên. Không hiểu... không học về Trung Quán... không học về Trung Quán của Bồ Tát Long Thọ, không học về Duy Thức của Vô Trước, nghe Pháp Hoa mà

hiểu được thì Giác Nguyên này là kẻ đầu tiên quỳ xuống... khó lắm... nếu mà muốn nói là không thể được. Cho nên, dù gì thì dù, có khô đến mấy cũng hãy ráng học, tui cũng cố gắng tui cũng rưới nước cho nó hơi nhẹ nhẹ mà có điều nó bốc hơi lẹ quá! Mấy vị lại là những người hay mắc nghẹn nữa, cho nên cứ... rưới vô cho nó bớt khô rồi cũng phải vỗ vỗ ngực nè, rồi chà lưng sợ nó ọc ra nữa... như con nít vậy, giờ cúng mấy con tem là bắt đầu nó hết chê. Bây giờ rồi... bữa nay mình... Vậy là này giờ 45 phút, tui nói cho các vị nghe nội dung của Tam Tạng, nội dung của Tạng Duy Pháp và cơ bản 18 tháng vừa rồi lớp này đã học cái gì... 15 tháng đã học cái gì rồi đó... chỉ trong vòng 45 phút thôi. Rồi bắt đầu trong thời gian gần đây nhất, cứ trung bình mỗi một từ ngày bắt đầu tới giờ tui đã dạy 3 cuốn như thế này rồi. Thì cái cuốn này, để bắt đầu tính ra là được một phần ba rồi. Cuốn này là dạy về Vũ Trụ Quan, Nhân Sinh Quan của Phật Giáo. Mấy tuần trước ở đây đã học về thế nào là Địa Ngục, thế nào là A-Tu-La, thế nào là ngạ quỷ, thế nào là súc sanh theo cách nhìn của giáo lý A Tỳ Đàm, ở đây tui điếm lại vài nét rồi bắt đầu đi vào học bài học mới. Rồi bây giờ tui sẽ điếm lại một hơi 4 cái luôn nhá! Địa Ngục bên Phật giáo Bắc Tông, thì các vị đi vào Chùa Việt Nam, Chùa bên Mỹ thì tui không có đi bao nhiêu, trước đi Chùa Tây Lai ở trên Cali thôi, chứ tui không có đi nhiều tui không có biết, không biết bên đây có vẽ Thập Điện U Minh gì đó không? Thì bên Việt Nam là vẽ 18 Tầng Địa Ngục đó... Thì theo bên kinh điển bên Nam Tông nói đó, thì... coi cho kỹ nhá... coi cho kỹ... thì những con số Địa Ngục như Địa Ngục nào là Đại Địa Ngục, Địa Ngục nào là Tiểu Địa Ngục... vân vân... thì theo trong kinh điển Nam Tông bên hệ Nam Tông bên đây đó, không lẽ giờ nói đây cái tui rào qua tui giải thích cái vụ Nam Tông, Bắc Tông thì nó mắc công quá... Mà tui chỉ nói một cách sơ sơ cho Cô nghe thôi, mà tui nghĩ rằng người nghe những băng này coi bộ còn nhiều người khác nữa. Hồi Phật mất, giáo lý chỉ có một, nhưng mà khi mà Phật mất rồi ... mất thời gian lâu rồi, thì trong anh em tăng chúng chia ra 2 nhóm. Nói 1 cách vắn tắt thôi, chứ tui không đi sâu được. Đi sâu thì tui sẽ giới thiệu cho cô một quyển sách mà do tui dịch, không có bán đâu... Trong anh em chia ra 2 nhóm, một nhóm nói rằng: Ôm khư khư lời Phật dạy như vậy, không sửa đổi, khó nói chuyện với người ta lắm, thí dụ như đi lại cái xứ đó ăn như vậy, nói như vậy, cư xử như vậy mà mình cứ khư khư như lời Phật vậy thì khó truyền đạo lắm, mình phải sửa đổi chút đỉnh, chút đỉnh thôi nha , gạch dưới chữ chút đỉnh, chút đỉnh thôi, để cho nó thích hợp. Còn cái nhóm kia thì nói không được, Ngài dạy làm sao thì mình làm như vậy, chứ không có cách gì sửa cả. Nếu đời này sửa chút đỉnh, cái đời sau nó sửa chút đỉnh... nó sửa riết hồi má nó nhìn không ra nữa.... Các vị có biết rằng... Đức Phật trước đây 25 Thế kỷ, Ngài đã cảnh báo chư Tăng một cái chuyện rất là rùng rợn, đó là Ngài kể một câu chuyện... ngày xưa này các Tỳ kheo, có một cái trống cổ nó rất là tốt, nó tên là trống A Năng Kha, cái trống có cái tên là mình biết nó nổi tiếng giống như mình là trống đồng Ngọc Lũ vậy đó. (26:26)

[13/12/2021 - 01:23 - chhc027720]

Trống đồng Ngọc Lũ, trống đồng Đông Sơn, mà vì nó quá nổi tiếng đi, cho nên khi mà nó bị lung rồi... người ta không có nỡ thay, không nỡ mà cũng không có dám thay cái trống mới. Cho nên người ta mới kiếm cái chỗ nào lung... cái trống thì nó có chỗ bằng da, chỗ bằng gỗ... chỗ nào bằng gỗ thì người ta kiếm gỗ khác người ta bít lên, chỗ nào lung bằng da người ta kiếm da người ta bít da lại. Các vị biết... trải qua nhiều đời thì cái chỗ vá hồi đầu nó chỉ là những mảnh dính kèm trên một cái thân trống, trên một cái mặt trống thôi, nhưng mà theo thời gian thì... cái phần vá nó nhiều hơn là cái phần chính thức của cái trống nữa và sau cùng rồi thì những cái người mà ngày xưa đã đóng cái trống A Năng Kha đó nhìn không ra nó nữa. Tui nói Cô nghe hiểu không? Áo của các vị, màu đó kêu là màu blue phải không? màu dark, dark blue phải không? nhưng mà cứ vá đi... không tin cứ đây 1 lỗ...green... mấy bữa làm đây 1 lỗ... red, hồng nâu đỏ xanh vàng lục lam chàm tím... vá một hồi ta nói nó... mình nhìn không ra rồi... thợ may ngày xưa nó may cái áo đó nó nhìn cũng không ra rồi, má mình cũng nhìn không ra, con chó nó nhìn không ra nó cũng sửa mình nữa chứ không phải không... lạ quá mà... sao mà nhìn ra cái áo mình, cái áo màu blue tối... mà bây giờ nó vá riết mà làm sao nhìn ra cái áo, phải không? Thì chư tăng có 2 nhóm, cả 2 đều có lý cả. Thứ nhất là giữ nguyên như vậy đó thì nó cứng quá! Nước sờ dĩ mà nó len lõi được vào mọi ngõ ngách bởi vì nước nó mềm, còn cái dùi dàu nó bén cách mấy nhưng mà nó không thể nào nó đi một cách len lõi bởi vì ảnh cứng, phải không? Thế là anh em tách nhau ra. Thì cái nhóm bảo thủ họ cũng có lý của họ mà...

đời mình linh động mình uyên chuyên, mình chỉ sửa 1 chút xíu thôi... cái mấy đời sau nó sửa nữa, nó sửa một hồi cái đạo này chỉ còn có cái mặc không... rất có lý chứ không phải không, bởi vì... các vị có biết rằng, khi Phật mất rồi, trước khi Phật mất một thời gian rất là ngắn, tui không xác định được nhưng mà theo tui đoán khoảng chừng vài ngày, theo cái trình tự bài kinh kể các cái chi tiết thì có lẽ vào khoảng vài ngày trước khi Ngài nhắm mắt, Ngài có nói với chư Tăng thế này: Ta mất rồi Tăng chúng có thể tùy nghi bỏ bớt đi những cái giới luật mà các vị cảm thấy là nhỏ nhặt. Nhưng mà trong cái kì kiết tập Tam Tạng lần đầu, chư Tăng sau khi bàn đến câu hỏi đó, chư Tăng mới thống nhất với nhau rằng không có bỏ... vì sao? Vì ở đây tất cả từng người ở đây đều có học qua Toán cả, ít nhiều phải không? Các vị có biết hình tam giác không? Hình tam giác nó phải có 3 cái đỉnh nhọn phải không? Trong tam giác nó có những cái chỗ lớn và có những cái phần nhỏ nhất của nó phải không? Cái cạnh nào đó... 3 cạnh nó là cái phần nhỏ nhất trong 1 cái hình tam giác, nó là phần diện tích nhỏ nhất trong hình tam giác. Nếu mà đời thứ nhất mà cắt đi cái phần nhỏ nhất của cái hình tam giác, đời thứ 2 cắt đi nữa... cuối cùng nó còn hình tam giác nữa không? nó sẽ thành ra hình gì? Hình bình hành rồi hình thang rồi hình gì... cứ 1 đũa cắt 1 khúc hồi nó ra hình bình hành rồi hình thang. Rồi cái khi mà...tam giác, tại tui nói tui cắt phần nhỏ nhất mà, tui cắt 1 khúc, tui chết rồi cái tới phiên cô này cô làm 1 khúc nữa, thì nó nhỏ nhất mà, cô lựa cái nào nhỏ nhất trong cái phần mà tui để lại đó, cô làm 1 khúc nữa. Mà phạm phư mình cái gì mà nghe nói bỏ bớt giới luật khoái lắm, thoải mái... làm 1 khúc nữa, cứ khúc riết cuối cùng rồi hình tam giác kia nó sẽ còn trở lại là 1 đường thẳng, mà hả còn là cái đường thẳng rồi thì sao, cái đũa cắt 1 khúc, đũa làm 1 đầu, đũa làm 1 đầu, cuối cùng nó chỉ còn là 1 cái dấu chấm nho nhỏ thôi... và cái thẳng cuối cùng nó nói... dấu chấm... Đức Phật nói cho phép bỏ cái gì nhỏ, mà cái dấu này nó cũng nhỏ quá đi, giữ lại làm cái gì nữa... thôi cái vù... bay luôn... cho nên chư Tăng vì nghĩ đến chỗ đó cho nên nhóm bảo thủ quyết định giữ nguyên, không cắt. Cho nên nhóm bảo thủ ăn theo Phật, ăn như Phật, mặc như Phật, tụng kinh như Phật, ở Chùa như Phật, sở hành như Phật, còn nhóm kia hơi khác khác một chút. Chúng ta phải nói rằng, cái gọi là Phật Giáo Nguyên Thủy hôm nay trên thế giới không còn nữa, nếu còn thì còn ở cá nhân chứ không còn ở Quốc Gia hoặc là ở địa phương, còn ở cá nhân bởi vì tui có biết chính xác rằng, trên thế giới hôm nay có những vị theo đúng tạng luật, tức là vô bệnh không mang dép, không có bệnh không mang dép, đúng theo luật... ông sư không có bệnh không mang dép, không có bệnh buổi chiều không được quyền uống sữa chứ đừng có nói cái chuyện nhai cái này, nhai cái kia. Theo luật buổi chiều không có được quyền ăn ngũ cốc: bắp, đậu, gạo, nếp, mè. Không phải khó! Rất có lý! Có nhiều người mình mới nghe chắc bữa này cái này phải ngừng lại. Mình mới nghe qua thấy Ngài khó phải không? Nhưng mà các vị suy nghĩ kĩ lại đi, chỉ cần Ngài nói,... thứ nhất, tại sao Ngài cấm ăn chiều, bởi vì Ngài nói nó mất thời giờ, mất thời giờ tu hành, Ngài xét thấy ít nhất là 3 lý do: Một, cái dưỡng tố, có hiểu cái dưỡng tố không? Các vitamins, calcium hoặc vân vân và vân vân các thứ mà nó giúp cho cơ thể mình theo Ngài biết, theo Ngài và các nhà khoa học hôm nay cũng nhìn nhận, người ta chỉ ăn 1 buổi cũng đủ sống rồi. Nếu biết cách, 1 buổi cũng đủ sống rồi, chứ không đòi hỏi, bằng chứng như tôi. Chỉ sau ngày qua Mỹ chế độ ăn uống tôi có thay đổi chứ bên Việt Nam, hai mươi mấy năm trời... 1 buổi, hai mươi mấy năm, 22 năm, tính luôn thời kì làm tiêu, ốm thì có ốm nhưng mà vì cái xương tui nhỏ, vì cái tạng người tui như vậy thôi, chứ tui có những ông sư bạn, xin lỗi nha, ban đêm ở trần nằm ngoài sương cũng mập như thường, bằng không khí không thôi, mập như thường, rồi cốt mình mà nó ốm rồi đó, nhúng đầu trong cái cháo mỡ nó cũng ốm, ốm cứ là ốm thôi. Thứ nhất cái dưỡng tố để nuôi dưỡng con người mình trong một ngày, một bữa ăn là đủ. Thứ hai, nếu nó đã đủ rồi, thì cái bữa ăn thứ hai trong ngày nó sẽ trở nên thừa, dư. Chẳng những nó dư là điều bất lợi cho cơ thể, mà mình tuổi thọ sống không bao lâu mà lại đi làm cái điều dư thì nó có phải là chuyện thông minh hay không? thân này sống không bao lâu, mà đi làm cái chuyện dư, dư là sao dư là cơ thể mình chất bổ dưỡng nó dư đã đành rồi, mà thêm một cái nó mất thời gian. Ngài nói rằng, giống như một người bệnh, làm bằng mọi cách để cho mình hết bệnh càng nhanh càng tốt phải không? Người mà thấy được cái thân này là khổ, thấy được cái cuộc đời này là khổ thì bằng mọi cách vượt khỏi cái thân này càng nhanh càng tốt. Cho nên, cái chuyện thứ nhất đó là cơ thể này một ngày ăn 1 buổi là đủ rồi, thứ 2 làm tránh mất thời giờ. Cái thứ 3, xét cho cùng, đó cũng là 1 cách bào mòn phiền não. Ngài nói rằng, trong vô số kiếp chúng ta đã ăn, ăn quá nhiều là hạng

rồi. Chúng ta giống như con khủng long vậy đó, các vị có biết khủng long không? Các vị coi kỹ hôm nay, cái thân của nó, 1 con khủng long lớn nhất nó khoảng hai mươi mấy, ba chục tấn. Các vị có biết khi mà nó cất cái đầu lên đó thì nó cao bằng cái nhà 2 hoặc 3 tầng của mình, cái đầu của nó đó, cổ rất là dài nhưng mà rất là nhỏ, như con ngỗng vậy. Các vị hãy tưởng tượng đi, để tiếp nhận được một cái nguồn dinh dưỡng đủ cho một cái cơ thể như vậy đó, thì con khủng long, theo các nhà sinh vật họ nói rằng nó ăn hoài, vì sao? bởi vì nó không thể ăn cùng 1 lúc được vì cái cổ nó quá nhỏ, cái miệng nó quá nhỏ so với thân hình của nó, các vị nghe kịp không? cho nên là cái con khủng long hôm nay người ta khai quật lên những cái bộ xương của tụi nó người ta phát hiện ra rằng tụi nó phải ăn suốt ngày, và ngay cả trong giấc ngủ, nếu ăn được cũng phải ăn và đó là một trong những lý do mà tụi nó phải chết, bên cạnh cái môi trường sinh thái, môi trường sinh thái tức là cái môi trường environment của trời đất đó. Thì ngoài cái môi trường đó ra thì còn cái nguyên nhân nữa đó là vì thân hình của nó như vậy đó, cho nên phải ăn hoài, và vì nó ăn hoài nên nó không có cái thời giờ để nó làm cái gì hết. Cho nên, đúng là đời sống khoa học cũng phải nhìn nhận là tại sao có những loài thú nó chết yếu và những loài thú nó sống lâu. Bữa nay các vị lại nghe nhắc đến một chuyện mà các vị có lẽ đã học hoặc đã đọc qua mà quên, giờ tôi nhắc lại, người ta nói thế này, người ta đã làm 1 cuộc thống kê, loài thú nào thường sống bình thân, vô tư, dễ sống lâu lắm, như con voi, con rùa sống lâu. Mà những loài thú thường sống trong sự hoảng hốt, hoặc sống trong sự tranh thủ, vận động đầu óc, khoa học họ không có kêu cái đầu óc của con thú là mind, nhưng mà nói theo Vi Diệu Pháp nó vẫn có cái tâm của nó, thì họ nhìn nhận là cái loại nào sống trong sự sợ hãi thường là loài đó sống chết yếu lắm, ví dụ như loài thỏ, loài cheo, loài mễn, loài khi, loài chim sống rất là yếu. Những loài sống điềm đạm, bình thân, nó có thời gian để mà nó thư thả nó hòa mình trong trời đất, sống rất là lâu. Chúng ta phải nhìn nhận như vậy! (34:55)

[13/12/2021 - 04:49 - chhc027720]

Thì cho nên cái đời sống như vậy đó, cho nên hôm nay có nhiều người mà tui thấy họ bệnh đó, bệnh suyễn.. họ chóng tay họ thờ... bị tim mắt xanh dờn hoặc là bị tăng xông, hoặc là bị tim yếu bị nhồi máu thường, thỉnh thoảng lâu lâu hoặc là những người có khả năng là họ bị stroke, dễ bị stress thì những người đó họ khó sống lâu là vì sao? Vì họ không có ý thức được cái tầm phù du của họ. Tui không muốn nói tui là một vị gì cao siêu, nhưng mà tui muốn nói về cái sợ chết của tui cho các vị nghe. Khi tui phát hiện ra rằng trong não tui có vấn đề, lập tức tui quay về lại nếp sống đó là... phải tay! Tui bỏ Sài Gòn tui về quê lập tức, không tiếc một cái gì hết! Bỏ học, bỏ cùng một lúc hai trường tui bỏ hết! Đi về quê, nằm dưới quê... Không mua sách, sách là một cái nguồn đam mê vô tận của tui, không mua sách nữa, có nhiều đọc nhiều, không hết, không có làm gì hết, tất cả đều là không, sống thanh thản như vậy... Chứ còn mà, miệng thì nói sợ chết, bụng thì sợ chết, mà cứ vật và vật vương lo cái này lo cái kia... nói cho cùng, không phải tui kêu các vị làm những người mẹ hoặc là những người vợ vô trách nhiệm, nhưng chúng ta phải nhìn nhận rằng phải có lúc nào đó mình phải biết trung thực nghĩ đến mình. Giả sử bây giờ mình cứ lo quá, đêm nay mình ngã đùng ra mình chết thì ai lo đây? Tại sao mình không có giảm bớt cái tốc độ làm việc lại, để mà mình có thể sống lâu, sống hơi lâu hơn nữa, lợi ích cho mình, lợi ích cho chồng, cho con, cho bà con quyến thuộc, cho xã hội mà tại sao cứ quần quật lao cái đầu vào đó làm? Cho nên đó là tui muốn sẵn đây mượn để nói đến cái chuyện cái quan điểm, cái nhân sinh quan của tui là như vậy. Rồi thì... khi mà Đức Phật, Ngài xét thấy có quá nhiều cái lợi và cái hại trong cái chuyện ăn uống như vậy nên Ngài mới chế định như vậy! Thì khi mà chư Tăng, này giờ tui nói chuyện phân Nam Tông, Bắc Tông mà nó qua tới khủng long, mà nó qua tới cái vụ tim óc tùm lum... thành ra tui nói nó mênh mông trời biển như vậy... thì anh em mới chia nhau đi, cái xứ Ấn Độ rất là lớn, nói theo trong kinh, xứ Ấn Độ ngày xưa nó có đến 16 cái vương quốc! Hôm nay nó cũng còn nhiều lắm, hôm nay mang tiếng sau năm 1947, Thánh Gandhi và ông Jawaharlal Nehru ông đã thống nhất rồi, nhưng mà thật ra nó là.. thống nhất thì thống nhất chứ Ấn Độ vẫn chia 2 đó là Pakistan Đông Hồi và Ấn Độ hôm nay. Nhưng mà các vị biết rằng, trong lòng của Ấn Độ bây giờ nó vẫn có rất là nhiều tiểu vương quốc trong đó! Có những tiểu vương quốc mà nó nghèo đến cái mức mà nhờ tui tem tui mới biết, nó nghèo đến cái mức mà các vị biết nó không có tiền để nó làm tem, nó không đủ mấy mớ để nó làm tem... tức là nó làm có cái mộc thôi... nhưng mà không lẽ cái mộc mà đóng trực tiếp vào cái phong

bì, thì coi bộ nó không có sang. Cái thứ 2 nữa lờ mà người ta có nhu cầu người ta chơi tem rồi sao? Cho nên là nó cũng có những tờ giấy, nó đóng lên những tờ giấy xong nó cắt ngang nhỏ nhỏ ra, cho nên là nó không có răng cưa gì hết, nó xấu quá! Cho nên nhìn nó nản lòng mấy người chơi tem dễ sợ chứ không phải không... Rồi ta nói nó nghèo như vậy, nó nhỏ xíu, giờ cái tên của nó tui cũng không có nhớ nữa... mà nhiều anh thấy ghét lắm... nhỏ xíu mà cũng có ngôn ngữ riêng, quốc kì, quốc ca, quốc vương. Cái nào nó cũng có cái riêng hết đó! Riêng mà tiếng nhỏ xíu à, tiếng có chừng vài trăm ngàn em nói thôi, thay vì người ta nói cha nó cái tiếng mấy thằng lớn đi... không... nói riêng à. Nói riêng đặng cho không ai hiểu mình chơi vậy đó! Đặng tivi với radio người ta không có truyền vô đó được... coi phải...khùng không... Thì ngày xưa Ấn Độ nó rất là nhiều vương quốc như vậy, trên cơ bản nó vẫn có Đông Tây Nam Bắc phải không? Thì cái nhóm bảo thủ đó, do một cái nhân duyên tình cờ thôi, họ đi về miền Nam Ấn Độ. Từ đó tràn qua bên Tích Lan, Miên, Lào, Miên Điện, Thái Lan... đi về phía Nam đó... thì được gọi là Nam Tông, còn nhánh kia đi về phía Bắc... Nhật Bản, Tây Tạng, Mông Cổ, Triều Tiên, Trung Quốc, Việt Nam... mà theo các nhà sử học, họ ghi nhận đó là Phật Giáo đi vào Việt Nam trước Tàu. Ngay cả có một số nguồn tư liệu nói là Lục Tổ Huệ Năng vốn là người Việt Nam chứ không phải người Tàu. Người Việt Nam... Lục Tổ Huệ Năng đó... bởi khi mà ông gặp ông Tổ Hoàng Nhãn, ông Tổ Hoàng Nhãn hỏi con ở đâu... mới nói con là người ở Lĩnh Nam, cái ông nói Lĩnh Nam mọi rợ biết gì mà tu?... cái ông nói... dạ thưa trời đất có Nam có Bắc nhưng mà người thì Phật tánh không có phân chia... cho nên ông mới thấy ông này có huệ căn, biết đây là cái bậc Pháp Khí sau này cho nên sau đó Ngũ Tổ mới tìm mọi cách để mà giúp đỡ cho Lục Tổ là người nối tiếp cái y bát của mình... đại khái như vậy... thì đi 2 nhánh như vậy.. cái nhánh sửa sửa đó, nó có cái điểm hay mà nó có cái điểm dở. Cái điểm hay của Phật giáo nguyên thủy đó là, nhờ giữ nguyên được, bảo tồn được cái gọi là nguyên thủy đó, cho nên hôm nay, dù chư Tăng theo thời thế đã thay đổi rất là nhiều, nhưng mà qua Mỹ, chư Tăng, các vị ăn uống nhiều khi nó không có đúng giờ, hoặc là chư Tăng bên đây lạnh, nóng, nhiều khi cũng phải mang giày, hoặc là trong phòng nhiều khi ở đây các vị biết, tụi này không có giữ đồ ăn kiểu như đúng như Tạng Luật dạy thì chỉ có nước chết thì Phật tử họ rảnh họ mới chạy lên Chùa họ dòm dòm họ hỏi chết chưa xong họ bỏ họ về chứ họ đâu có ăn đời ở kiếp mà thề non hẹn biển với mình mà ở với mình kẻ vai sát cánh, kẻ vai tựa má để mà lo lắng cho mình đâu, thế là cho nên mình không có chuẩn bị thức ăn là mình chết, phải mua xe, phải đồ xăng, phải có tiền trả bill nước, điện... vân vân... có tiền để ra mua đồ về để nấu nướng, Tỳ kheo không được quyền nhóm lửa, Tỳ kheo không được quyền nấu nướng, Tỳ kheo không được quyền cất giữ thức ăn, nhưng nếu xứ này mà làm đúng như vậy thì chỉ còn có nước le lưỡi ra hoặc dặt nhau lên lầu buông tay xuống, hoặc là thò tay vào ổ điện, hoặc là thất cổ người 1 thông lọng chơi như vậy... chứ không có cách gì sống được trên nước Mỹ này đâu. Còn Bắc Tông thì nó khổ một cái là... bây giờ các vị biết không... Phật Giáo Tây Tạng ăn mặc riêng, Phật Giáo Trung Hoa ăn mặc riêng, Phật Giáo hết đó, cũng mang tiếng qua bên Nhật thượng tọa Suzuki, Yamaha gì đó...cũng là thượng tọa mà mặc không giống bên Tàu. Qua bên Tàu cũng không có giống, rồi qua mấy cái ông Tây Tạng cũng ăn mặc cũng không giống, cho nên hôm nay cũng là Phật Giáo Bắc Tông nhưng mà Phật Giáo Tây Tạng ăn mặc không giống Mông Cổ, Mông Cổ với Tây Tạng tương đối giống, tương đối giống. Nhưng mà Phật Giáo Trung Hoa, Phật Giáo Nhật Bản ăn mặc không giống. Rồi Việt Nam với Nhật Bản có lúc giống lúc không. Như Hòa Thượng Trí Quảng ở Việt Nam, lễ lớn thì Hòa Thượng mặc giống Nhật Bản vì ngày xưa Hòa Thượng học ở bên Nhật, còn mà ngày thường thì Hòa Thượng mặc theo kiểu Việt Nam. Hồi đó chưa kể có một số vị bên Bắc Tông buồn buồn mặc y nguyên thủy, y Nam Tông, vui vui mới mặc cái đồ bên bên, nói chung là lung tung. Rồi chưa kể Khất Sĩ có đạo chơi vá... ta nói tá lả... trên đời có bao nhiêu thứ vải, các chàng của mình bèn vá lại thành từng miếng mặc cho nó ấm, giặt mệt muốn chết luôn, rồi... như vậy đó... cho nên là... tụng kinh không giống nhau, tụng không giống nhau, quý Thầy bên Bắc Tông đó, tụng không giống nhau, ăn mặc không giống nhau và cái sinh hoạt nhiều khi cũng không giống nhau. Còn bên Nam Tông thì có cái lợi là... tụi này thí dụ bữa nào cô đến đây cô dự lễ cô sẽ thấy tui chưa hề gặp mấy ông sư bên mấy cái Chùa ở đây, nhưng mà khi nào lễ mấy ông tới đây là Tích Lan, Lào, Miên, Thái, Việt Nam trộn lại, tụi này tụng kinh ngon lành, tụng ráp khít, chỉ có thay đổi chút vậy thôi, chút đỉnh thay đổi, thí dụ như có một vài chỗ mình đọc là "a miêng" có một vài chỗ đọc là

"ia" vậy đó, ví dụ 1 chút, như bên tiếng Thái bên đây đọc là "đa" bên tiếng Thái có một vài chỗ họ đọc là "tha", ví dụ vậy đó... thì chút xíu vậy thôi, chứ còn mà trên cơ bản nó vẫn giống nhau. Cho nên có điều chúng ta phải nhìn nhận là chính vì Phật Giáo chia ra, Phật Giáo Bắc Tông họ có cái chỗ họ dung hòa với xã hội. Theo trong kinh thì vị Tỳ Kheo hoặc Sa Di là phải quần không được quần ống, áo không được quyền có tay... như vậy thì đi làm lụng làm sao được. Phật Giáo truyền qua mấy cái xứ Bắc Tông rồi, mấy cái xứ đó, bên Tàu bên Nhật thì người ta mặc quần có ống, áo có tay, cho nên họ dễ làm việc, họ dễ hòa mình vào thôn xóm, cho nên chính vì vậy họ dễ hòa mình với đại chúng cho nên họ truyền đạo rất là nhanh. Hôm nay chúng ta phải công tâm nhìn nhận một điều rằng: 80% Phật tử trên Thế Giới này, sở dĩ biết được đạo Phật là nhờ vào các Thầy Phật Giáo bên Bắc Tông...80% (43:15)

[10/05/2022 - 10:44 - tranngocdieu.nt]

Còn Phật giáo Nam Tông thì có cái hay là bảo trì được một phần được gọi là cơ bản của Đức Phật. và hôm nay ai muốn tìm lại bóng dáng của Đức Phật ngày xưa thì có thể về giờ lại kinh điển. nên nhớ là sau khi Đức Phật Niết Bàn khoảng vài trăm năm đạo Phật của Ngài để ra đến 20 nhánh, bây giờ chỉ còn lại mấy nhánh thôi. Vậy mà trong 20 nhánh đó cho đến hôm nay chỉ còn cái Nam Tông này còn giữ lại toàn bộ kinh điển không mất một trang. Riêng các bộ phái kia tang hoang chi địa không còn cái gì hết, còn chỗ 1 khúc, 1 khúc, 1 khúc vậy đó, không đủ. Nhất là bộ tương đối đủ như A Hàm hoặc là tạng Luận họ xem là tương đối đủ vậy mà đọc sử kỹ lại cái phần cô Tuyết đang đánh máy đó thì tang hoang hết. Miến Điện giữ 1 mớ, Tây tạng giữ 1 mớ, Nhật giữ 1 mớ, rồi tiếng Hán giữ 1 mớ, mấy tiếng Tây Vực anh nam giữ mớ mớ chứ không có cái nào nguyên vẹn. Cho nên cái đặc biệt của nam Tông có cái lợi là ai muốn đi tìm vào cái cội nguồn chính xác nguyên thủy thì cứ đi vào Nam Tông. Nhưng mà bù lại chính vì tội này quá cứng ngắt, quá lá khur khur cho nên đi vào đại chúng làm không lại. Nói thẳng ra là làm không lại. Ví dụ như bên đây không được quyền, nếu đúng theo luật đó là tội này không được phép làm những cái mà trong xã hội nó rất là đẹp mắt. Ví dụ như Phật tử bệnh mình đến nhà mình thăm rồi mình thấy người ta được được thì mình bày hương án ra mình tụng kinh, tụng xong mình ngồi xuống uống nước với họ. Rồi mình có thể bông ẵm con họ mình chơi giống mình sư phụ mà. Theo đúng luật thì những chuyện đó không được, khổ như vậy đó. Nói chung một vị tu sỹ Phật Giáo đúng theo truyền thống nam Tông là "hữu thỉnh hữu lai" có mời mới đến. Đến rồi thì chỉ làm những gì mà cần thiết và được người ta yêu cầu, không yêu cầu thì thôi và trong luật nói không được nhìn xa. Nếu đến nhà người khác, ra khỏi chùa mình rồi thì nhìn xuống nói theo cái đơn vị Ấn Độ là 4

[10/05/2022 - 11:55 - tranngocdieu.nt]

Tôi đã cho nghe xong 2 khái niệm thế nào là Nam Tông và Bắc Tông rồi. Bây giờ bữa nay mình học về A tu la. Địa ngục như hồi này tôi nói ở bên Nam Tông con số đại ngục không quan trọng. Bên Nam Tông mai một quý vị có thể nghe là có 8 đại địa ngục. Tôi xin nói trước trong kinh có ghi như vậy 8 đại địa ngục và mấy trong tiểu địa ngục nhưng mà tôi xin nói rõ rằng là tùy vào các nghiệp lực chúng sanh mà có nhiều hay ít, cái con số đó không nhất định và số lượng đó là một con số ước lệ. Vị trí của địa ngục ở đâu cũng vẫn là một cái chuyện ước lệ. Ước lệ là cái chuyện mà mình đưa ra cho vui vậy thôi. Tuổi thọ chúng sanh nhiều khi cũng là ước lệ. Tuổi thọ của nhiều địa ngục sống hết ga của nó maximum lên tới hàng tỉ năm. Có nhiều địa ngục 1 ngày 1 đêm bằng 9 tỉ mấy năm trên cõi người mình. Một ngày 1 đêm thôi bằng 9 tỉ mấy năm trên mình, mà nó sống tới mấy ngàn tuổi ở dưới như vậy. Thì coi như lên trên đây bà con nó thành Phật hết trơn rồi. Các vị đừng có nghe vậy rồi đừng tưởng mình không có xuống dưới đâu, mình là ở dưới đi lên đó có điều cách đây chắc hơi lâu rồi. Chứ nếu mà ở dưới mình mới lên nay cái mặt mình đâu có như vậy. Cái mũi nằm sau đây nè, cái mặt dị hợm mà nó ngu lắm. Mà bây giờ mình cũng đâu đến nỗi ngu, thấy ai cái mặt cũng sáng sáng đâu đến nỗi. Nhưng mà đại khái trong kinh nói mình đều 1 thời ở dưới đi lên. Một thời làm heo, bò, chó, cào cào, châu chấu, ếch ương, điều hâu, cá rô, cá mè, cá trê, cá lóc, cá trích đủ thứ hết bơi lội trong canh chua. Và như vậy thì đối với địa ngục tôi đã hướng dẫn như vậy và ở trong địa ngục nó có tất cả là bao nhiêu chúng sanh. Nó có ngựa quỳ, bàng sanh tức là những con chó ở dưới, những con chó, những con rắn ở dưới. Bàng sanh là súc sanh ở dưới địa ngục nó có những loài đó để mà hành hạ chúng sanh khác. Rồi súc sanh là nó, súc sanh là bàng sanh

đó. Rồi chúng sanh đại ngục tức là tội nhân ở dưới. Mà ngựa quỷ ở dưới là sao tức là những thành phần quỷ xú. Tức là thời gian 6 tháng nó lên trời nó sống rồi 6 tháng xuống dưới. Có những loài, có những đũa, có những cá nhân thì đêm ở dưới ngày trên đây, hoặc là ngày ở dưới đêm trên đây. Nói chung là bất định. Các vị hãy nhớ rằng mình tu như thế nào, mình gieo nhân thế nào khi mình hưởng quả sẽ hưởng như vậy. Nếu mà trong kinh nói mình tu mà tu suốt thì cái quả mai một kiếp sau mình hưởng suốt. Nếu mà tu kiêu gián đoạn thì cái quả cũng gián đoạn. Các vị có thấy rằng trong cuộc làm ăn của họ thì nhiều người thất bát say sẩm đến mức mà rách mướn không có còn cái gì. bán buôn nó thua giống như thua stock vậy. Sạch tay trắng luôn. Cái thứ mà nó phát rồi thì mình ngủ thả cửa không có bán buôn tự nhiên tiền nó cũng bay vô. Có người gõ cửa bắt mình phải mua hàng của họ rồi mình mua xong cũng không thèm bán tự nhiên có người tới bắt mình, cưỡng hiếp bắt mình phải bán hàng đó cho họ với giá gấp 10 lần. Đến thời lên ngựa bán cung, hết thời có nước cầm cung bắn ruồi. Thời nó hết thì không có ruồi để mà bắn nữa. Cho nên là ở dưới địa ngục đó. Ở dưới cái thành phần quỷ sứ không phải là cố định mà đi đi về về như vậy. Rồi cái thành phần đọa xứ thứ 2 đó là ngựa quỷ. Ngựa tiếng Hán là đói, nhưng mà theo đúng trong chữ Pali cetha không có nghĩa gì là đói hết, cetha có nghĩa là người đã chết. Nhưng mà ở đây mình không có dịch được, dịch cái đó nghe kỳ bởi vì loài nào cũng đã chết. Cho nên mình dịch là cái loài khổ quỷ, tức là cái loài này khi ở trên cõi người làm rất nhiều nghiệp ác, nhưng mà những nghiệp đó không đủ để đưa xuống địa ngục cho nên là họ phải sanh ra làm cái loài đó. Cái loài này có rất nhiều hình thức khổ. Có nhiều hình thức trừng phạt nhưng phải nói rằng Phật giáo không nhìn nhận có trường hợp có đấng thượng đế chí tôn nào đó trừng phạt chúng ta. Mà nên nhớ rằng trong kinh nói cái nghiệp nó đi theo mình giống như cái bóng đi theo hình. Cái hình mình ở đâu thì cái bóng mình ở đó. Trong kinh nói mình là một con người không thể nào nhảy ra khỏi cái bóng của mình. Dầu người đó có giỏi có nhanh cách mấy cũng không cách nào nhảy ra khỏi cái bóng. Mình là một người không thể nào thoát ra khỏi được cái nghiệp thiện, nghiệp ác của mình. Một con ngựa dù chạy nhanh cách mấy nó cũng không thể nào thoát được cái chiếc xe mà cột đằng sau lưng nó. Một người chạy nhảy nhanh cách mấy cũng không thoát khỏi cái bóng như thế nào thì một người đã tạo nghiệp ác, nghiệp thiện rồi thì không ách nào tránh được bởi cái nghiệp nó đi sát bên mình. Mình tạo nghiệp ác thì đời sau mình sinh ra coi như là đã có một ông hung thần chực sẵn hại mình. Mà ông hung thần đó chính là cái bóng của mình. Còn nếu mình đã tạo nghiệp thiện thì mình đầu thai kiếp nào đi nữa thì cái nghiệp thiện đó giống như những người bà con, bè bạn đón chờ mình ở phương xa mới về. Thì cái loài khổ quỷ này là sao, cái loài này ở trên cõi người nhiều khi là đánh cha mắng mẹ, lừa gạt, lừa tình, gạt tiền làm khổ người khác v.v... và v.v...khi mất đi rồi, khi chết đi rồi sanh ra làm cái loài đó. Thí dụ như người mình thích đá gà, hoặc mình tổ chức cho người ta đánh box, đá cá lia thia, hoặc là bên Tây phương có cái trò đấu chó. Quý vị biết không? Có ai biết cái đó không? Đấu chó tức là vậy tức là cho 2 con chó cắn nhau cá độ. Quý vị có thể coi trong mấy quyển sách của Jack London có trò đấu chó, rồi đấu bò. Nói chung là mình cho người đấu với người, người đấu với thú, thú đấu với thú. Nói chung là mình làm cái cách gì đó mà gieo khổ cho chúng sanh khác thì đời sau sanh ra làm ngựa quỷ mình cũng sẽ hưởng quả như vậy. Tự nhiên mình đang đi có mấy cái búa nó đi theo nó gõ vô cái mỏ ton ton ton. Mà cái búa không ai gõ tự động nó đi theo mình nó gõ hoài như vậy. Hoặc có loài sanh ra cái dịp hoàn của nó, cái dịp hoàn có nghĩa cái trứng ở dưới bộ phận sinh dục đó. Nó to hơn cái người của nó. buông xuống thì không được cái đó nó mà xệ xuống 1 chút là mình đã chết rồi. Mà đấng này nó to như thế này thì làm sao mà buông xuống thế là phải vác đi. Mà suốt đời phải vác cái đó đi vòng quanh thế giới như vậy. Vì xưa cái nghiệp gây cho người ta đau khổ, lừa tình, lừa tiền. Có những cái loài suốt cuộc đời là đói khát, cái mình thì bự mà cái cổ có chút xíu sao mà ăn. Nó bự như con voi mà cái cổ nó như dây điện, rồi nó uống nước uống hoài, uống hoài, uống hoài. Bằng cọng dây điện là lớn chứ nó còn nhỏ nữa. Nói chung nó nhỏ như thế nào đủ cho thăng này nó phải khát suốt đời thôi.

[11/05/2022 - 12:19 - tranngocdiem.nt]

Hoặc có những loài mà mình mảy nó kim không thôi. Kim không toàn thân, tay, chân, đầu cổ chỗ nào cũng kim không. Nói chung là nó không dám lấy cái nào đựng cái nào hết. Cho nên cái loài đó

là loài khổ quý. Hoặc có những loài mà suốt đời nó đi đâu cũng bị lửa cháy. Nói chung tôi nói vấn đề tất ngã quý là loài như vậy.

Rồi cái loài thứ 3 là loài bàng sanh. Bàng sanh từ tiếng Pali là pirathapira là ngang. Tức là bữa hôm tôi định nghĩa tức là vai và hông nó đi nó trải dài theo một chiều không gian. Còn như mình thì cái vai mình nó chiều này mà cái hông mình nó chiều này, mình 2 chiều nhưng phải nói rằng các vị biết cái nghiệp mình nó tạo ra cái hình hài của mình. Và chính cái hình hài của mình nó ảnh hưởng tới trí óc của mình. Chẳng hạn như loài kiến nếu nó học toán nó không thể nào nó hiểu được không gian 3 chiều. Các vị hiểu không? Cái khái niệm, cái đầu óc nó không hiểu được. Mà loài người mình đó khoa học họ giải thích rất là thú vị tại sao cái loài động vật thông minh nó đều dựng người nó lên. Vì nó dựng lên như vậy nó có đủ khái niệm về các chiều không gian. Các vị có nghe kịp không? Các vị có thể nghĩ thế này. Tôi có thể tôi bò, tôi học toán tôi hiểu. Xin lỗi không phải vì chính vì mình hồi nhỏ lớn mình đi lên mình đi theo các kiểu. Nói chung mình phải sống đủ trong 3 chiều không gian cho nên mình mới nghĩ ra cái chuyện 3 chiều không gian. Các vị nghe kịp không. Chứ còn khơi khơi giờ mình đang suy nghĩ bằng cái đầu của một cái thằng ngon lành thì mình nghĩ ôi ông nói vậy chứ tui giờ tôi vừa bò tôi học toán cũng được. Nhưng mà các vị quên rồi hồi nhỏ lớn là mình đã sống bằng cái đầu óc của một thằng biết được 3 chiều. Mà cái tên nào nó dạy toán cho mình cái tên đó nó cũng biết được cái chuyện đó mà cái người nào đó dạy toán cho mình hoặc cái người nào đó để ra cái môn toán học đầu tiên trên thế giới này cái tên đó, tên mà cha đẻ của hình học đã biết thế nào là 3 chiều không gian. (53:05)

[21/05/2022 - 12:18 - tranngocdieu.nt]

Còn nếu mà nhỏ lớn mình quen sống như vậy. Tôi nói các vị biết không có một số cái điều văn minh mà một người thất học họ không hiểu được. Ví dụ như một người dân quê họ thấy một khối kim loại đủ thứ hợp kim nó bay lên trời, điều đó khó tưởng tượng lắm trừ phi mà họ thấy nó bay như vậy thôi chứ còn mình ngồi mình giảng họ nghe họ không có tin. Trời ơi cục sắt liệng xuống nước còn không thềm nổi thì làm gì có chuyện mà đem lên trời, còn chờ đồ trong đó nữa. Các vị biết trước 75 nó còn đâm giã cầu cả xe tăng nữa. Trời ơi xe tăng dưới đất nó nặng cỡ đường nào. Xe tăng mà có chuyện gì mấy chiếc đâm giã nó xuống nó móc đi luôn. Quý vị có thấy cái đó chưa, khiếp như vậy đó. Cho nên cái mình lớn lên trong chính cái nghiệp nó tạo ra cái hình dáng và nó tạo ra cái môi trường sống của mình. Chính trong cái hình hài này, cái não trạng này, trong cái cơ thể sinh lý này và cái điều kiện sống chung quanh như thế này. Cái môi trường sinh thái tự nhiên và cái môi trường xã hội, môi trường học đường, môi trường gia đình. Tất cả những cái đó nó tạo nên cái gọi là thế giới, trí óc của chúng ta. Còn nếu như phước ít quá cái cơ thể không cho phép mình nghĩ đến chuyện đó. Chúng ta phải nhìn nhận như vậy. Tôi ví dụ khi chúng ta bị bệnh nặng chúng ta có thể suy nghĩ để làm thơ hoặc làm toán được không? Nhưc đầu quá, chóng mặt quá. Cũng người đó đem cân cũng chừng đó kí lô thôi mà tại sao lúc mình nhưc đầu mình chóng mặt mình muốn ói mình không làm thơ được. Tại vì cái não trạng mình nó đang có vấn đề ảnh hưởng tới tâm trạng. Cái bệnh trạng ảnh hưởng tới não trạng, não trạng ảnh hưởng tới tâm trạng, mà tâm trạng thì coi như nó giải quyết toàn bộ đời sống tâm linh của chúng ta. Cho nên hãy nhớ rằng chưa hết phiền não tham, sân, si thì chúng ta liên tục sanh tử luân hồi. Và sanh tử luân hồi nó là một đường đi rất là dài. Chúng ta sẽ phải đi một mình nó không có cha, không có mẹ, không có chồng, không có con. Chúng ta phải đi một mình thôi. Và tất cả những mối thân quen, những giao tình ngay trong đời sống hiện tại này nó chỉ là những người khách. Những mối quan hệ rất là phù du, rất là ngắn hạn, rất là chóng vánh, rất là ngắn ngủi. Đây là vợ, đây là chồng, đây là mẹ, đây là con trai, là con gái, đây là cô, dì, chú, thím, mợ, dượng, bác của tôi nhưng mà cũng chỉ có kiếp đó thôi. Nếu kiếp sau còn duyên còn gặp lại. Còn không thì chúng ta chỉ như những người khách, gặp nhau trong một đêm nào đó, ở một quán trọ nào đó trên đường. Rồi sáng nay dậy rồi tôi đi đường tôi, anh đi đường anh. Chớ không có dây mơ rễ má gì với nhau. Và cái chuyện gặp nhau tôi cũng nói hoài. Gặp nhau chưa hẳn là tốt. Gặp nhau trong điều kiện tốt là duyên. Gặp nhau để mà hại nhau để làm khổ nhau đó là nợ chứ không còn là duyên nữa. Quý vị nghe kịp không? Cho nên nhiều lúc tôi suy nghĩ hoài nghĩ có mấy Phật Tử hỏi tôi họ hỏi trời ơi tự nhiên Sư bên Việt Nam Sư qua đây ập Sư chắc là có

duyên. Tôi nói nợ chứ nợ chứ duyên cái búa tôi buồn muốn chết luôn có ai làm cho tôi vui đâu nên đâu có duyên, cái đó là nợ. Tôi đang nói về bàng sanh.

Chữ pira trong Pali có nghĩa là nghe, canna có nghĩa là chặn. Thế nào là chặn? Vì sanh làm cái loài này và hồi nãy tôi nói rồi vì sanh vào môi trường, điều kiện sống nó như vậy cho nên nó không thể suy nghĩ được. Vì nó không suy nghĩ được nên được gọi là chúng sanh ngu như bò, ngu như heo [21/05/2022 - 01:04 - tranngocdieu.nt]

Chúng mình gì mà chúng mình thì heo vẫn cứ là heo thôi. Chứ có bao giờ mình nghe nói là heo thì "Trời ơi ước gì tôi được như nó". Mình ước như vậy thì mình cũng đã là nó rồi. Có điều là con heo nó trong lòng một con người thôi. Trong A Tỳ Đàm nói rằng bàng sanh có rất là nhiều loại. Trước khi khoa học ra đời mình chỉ thấy được một số loài trên cạn, dưới nước vậy thôi, loài hữu nhũ, loài thủy tộc, rồi phi cầm điều thú một mớ vậy thôi. Rồi khoa học ra đời họ cho mình biết còn nhiều cái loại khác như loài biển giáp thể, những loài rong, loài tảo trong nước có nhiều thứ trong đó nó là chúng sanh có nghĩa là động vật đó, nhiều thứ nó là thực vật, nhiều thứ nó là khoáng chất, nhiều thứ nó là động vật. Chứ đừng thấy mà nói rằng là tảo biển. Thấy nó là tảo nhưng không phải là tảo. Có nhiều thứ thấy nó không phải là tảo nhưng thực ra nó là tảo, những thứ thấy là tảo nhưng nó là động vật đó. Cho nên trong Kinh không phải là vô lý khi Phật nói rằng "Ta hãy nên có lòng từ đối với tất cả lên vô lượng chúng sinh". Là bởi vì không biết cái loài nào là chúng sanh và loài nào không phải là chúng sanh. Nên nói cho đúng là bên Nam Tông tui tui không có bắt buộc chuyện ăn chay ăn mặn. Nhưng mà cũng phải hiểu lý do vì ngày xưa chùa không có nhà bếp. Chùa không có nấu nướng chừ tăng sáng mặt trời lên thấy chỉ tay, thấy được phân biệt đường nào là đường nào. Đường nào là đường công danh, đường nào là đường sự nghiệp thấy được bàn tay mình rồi thì ôm bát đi khát thực. Người ta để cái gì thì ăn cái đó không có lựa chọn. Để tàu hủ ăn tàu hủ, nhận nước mắm thì về lấy tàu hủ chấm nước mắm chỉ vậy thôi. Chính vì Ngài thấy rằng ăn để mà tu chứ không phải tu để mà ăn cho nên Ngài cho phép như vậy. Nhưng mà về sau này khi mà Phật Giáo đi vào lòng xã hội nhiều hơn và cái kinh tế của thế giới thay đổi sau một cái bình diện khác đang ở một mức độ khác, ở một hình thái khác. Chùa chiền dần dần có giữ tiền để mà trang trải cho mấy vụ điện nước rồi Phật tử bây giờ họ không còn tập trung như xưa để mà nuôi chừ tăng. Chừ tăng bây giờ không thể nào ôm bát mà kiếm tới được Phật Tử mà để bát thì chắc là chết dọc đường rồi. Cho nên thay vì họ đem thức ăn tới thì tui tui nhận tiền. Mỗi bữa ăn tui tui nhờ được nhiều lắm. Đồ ăn của tui chừng 1 đô la thôi. Com, gạo, điện nước, nước rửa chén gom trong đó khoảng 1 đô la thôi. Thì ăn xì sda62 với miếng rau, bữa nào có ai thương cho miếng dưa leo chấm ăn. Nhưng mà đại khái cũng phải giữ tiền. Các vị có biết là đi bát - đi khát thực ăn mặn thấy nó coi được. Cái này tôi phải nói thật - cái này nói nhỏ đã có nhà bếp rồi, đã có người đi chợ rồi, mình nấu nướng ở đây rồi, mình ăn mặn rất khó giải thích. Bởi vì nói cho cùng mình ăn mặn rất là thiếu lòng từ. Mình không có giết nhưng mà mình ăn như vậy vô tình mình cũng là một trong những người: mẹ đỡ tay hoan hô hòa bình, cha đỡ tay hoan hô chiến tranh, do mình không giết nhưng mà mình ăn. Như tôi nhớ bà Nhu bả ra một số sắc lệnh cấm cái này, cấm cái kia nhưng bả vẫn đi nhảy đầm ào ào. Thì đại khái mình cấm đầu này nhưng mình lại phạm cái khác thì cũng khó. Tôi tình cờ tôi hứng tôi nói nghe bà Nhu Nhu chứ tôi không dám nói Phật pháp giống chế độ bà Ngô là không phải. Đừng có nghe như vậy rồi nói tôi chửi bới, tôi cũng là một thành phần trong đó. Nói chính xác là nếu mà ai ăn chay được thì tốt nhưng mà phải nói thêm ăn chay để mà giữ lòng từ cho mình thì tốt. Nhưng mà nhớ ăn chay mà đi bôi bác người ăn mặn là bậy. Các vị nghe kịp không, thí dụ như tôi là một người vợ tốt, tôi là một người mẹ tốt, tôi là một người chồng tốt, tôi là một người cha tốt thì cái chuyện đó nói chung là rất tốt. Nhưng mà tôi tốt rồi cái tôi đi nói xấu cái thằng cha ăn rồi nhậu đánh bài không à, cái mặt như heo vậy. Tôi là một người vợ tốt, một người mẹ tốt còn cái bà đó ăn ăn rồi đánh bài không à cái mặt như heo vậy. Con người như vậy sống làm gì chặt đất, không tốt. Mình tốt là cái chuyện của mình mà mình đi chửi người ta đó là chuyện xấu. Chứ không phải mình tốt rồi mình đi chửi người ta cái đó nó là tốt luôn thì nó không có. Mình tốt là cái chuyện tốt, nhưng mà mình đi chửi người ta xấu thì nó lại là chuyện xấu. Cho nên đại khái là ăn mà không chấp, ăn chay vì mình có lòng thương chúng sanh. Còn mình thấy ai ăn mặn thì mình thấy vì trong một hoàn cảnh nào đó mà họ phải ăn, hoặc họ không có điều kiện để mà ăn chay giống như mình. Thì chỉ nghĩ đơn giản vậy

thôi, chứ còn mình ăn rồi mình cứ tranh chấp đó là mình ăn chay trường, còn bà đó là ăn chay kỳ tuần lễ bà ăn tháng có 2 ngày biết chừng nào đấy, biết chừng nào thành Phật. Thật ra bà ăn chay kỳ bà đắc lệ hơn mình vì mình cura lo mình nói xấu người ta không à không biết kiếp nào mới đắc. Tôi trở lại cái chuyện ăn chay, ăn mặn là như vậy. Còn quý vị chưa thỏa mãn thì một ngày nào đó mình sẽ dành nửa buổi, tí dụ như thứ 7 mà lại sớm hơn sẽ bàn được rất nhiều chuyện với nhau. Thí dụ như chay mặn, hoặc là vấn đề hành thiền. Nói đến một chữ thiền thôi mà của Nam Tông với Bắc Tông chúng ta bàn một tháng chưa hết, rất là vui. Lốp nếu mà có thì giờ trống thay vì chạy long rong ngoài phố thì lại sớm trước đó khoảng chừng một giờ đồng hồ mình sẽ bàn một số vấn đề rất là hay. Trước đây Sư có bàn một chuyện mà tôi thấy là đặc biệt mà tôi thấy rất tiếc là mình làm không có được đó là Sư muốn trong lớp có 2 vị, Sư với tôi. Một là 2 vị vấn đáp với nhau, 2 nữa là mình làm một cuộc hội thoại, tức là đem ra bàn với nhau, 1 cuộc hội thảo á. Bây giờ bữa nay tôi đang nói về vấn đề Phật Giáo, vai trò Phật giáo trước những trào lưu xã hội như việc kiểm tra dân số. Hoặc là Phật giáo nghĩ gì về hiện tượng sinh sản vô sinh Các vị có biết cấy mô vô sinh biết không? Tức là đẻ ra mà không cần giao phối. Hoặc là Phật giáo nghĩ gì về hiện tượng Viagra. Nói nghe bậy tại sao mà ở chùa bàn tới Viagra đúng không, nó cũng là vấn đề nóng. Một vấn đề quan trọng trong xã hội, đó là vấn đề đang sôi động mà. Hoặc là Phật giáo nghĩ gì về vấn đề bảo vệ môi trường. Phật giáo nghĩ gì về vấn đề ô nhiễm môi sinh. Phật giáo nghĩ gì về chuyện phá thai, nghĩ gì về hiện tượng đang dâng tràn của nạn mãi dâm, ma túy, buôn lậu. Phật giáo nghĩ gì và Phật giáo nghĩ gì? Nó nhiều cái chuyện trong đó chứ không phải là Phật giáo kêu làm lành, lành dữ nha con. Con trồng đậu được đậu, trồng cà được cà. Phật giáo đâu có nghèo như vậy, Phật giáo giàu lắm. Nói tới Viagra Phật giáo nói cho mà nghe rất nhiều chuyện trong đó, rất là nhiều chuyện. Chứ không phải là Phật giáo nghèo nàn đến mức mà có bao nhiêu đó cứ làm hoài lúc chút 3 cái đó, không phải. Phật giáo đã tồn tại hai mươi mấy thế kỷ và biết bao nhiêu cái đầu sạn không mà người ta còn phải gục đầu trước Phật giáo. Kinh điển Phật nói trong 45 năm mà được truyền thừa mấy ngàn năm nay trong các ngôn ngữ. Lý nào trong đó có 5-3 chữ làm lành lánh dữ trồng cà được cà, trồng dưa được dưa, nghèo quá. Giáo lý đó phải đi ăn mày thêm mới đủ truyền đạo, này ta khỏi đi ăn mày luôn vừa thuyết vừa bỏ, thuey61 cái này bỏ cái kia cũng không hết. Cho nên là bản nay tôi ôn lại cho quý vị nghe về đại ngục, về bàng sanh, về ngạ quỷ rồi giờ mình học về A tu la.

Cái chữ A tu la nó từ chữ Phạm là chữ Asura(sura có nhiều nghĩa: can đảm, anh hùng).Ở trong chữ Phạm suhiya là mặt trời

[21/05/2022 - 01:54 - tranngocdieu.nt]

Chữ suriya có nguồn gốc từ chữ sara có nghĩa là cái làm người ta gan hơn, mạnh dạn hơn. Nhiều khi mình trải qua một đêm ở nơi sợ hãi khi mà nghe gà gáy mình nghĩ rồi cũng qua,

Đêm dài kẻ thức tròn canh,

Mà đường dài khách lữ hành mỗi chân

Đời dài với hạn ngu nhân

Không không hiểu pháp muôn phần xa xôi

Cái người thức đăm mà sáng thấy mặt trời, nghe gà gáy là đã mừng rồi thấy trời le lói, chim kêu cút kít cút kít khoái lắm. Cho nên suriya là mặt trời - cái mà đem lại cho người ta sự can đảm. Mà cái chữ sura này cũng tạo ra cái chữ khác là chữ sura có nghĩa là rượu. Rượu cũng là cái mà nó làm cho người ta can đảm. Thí dụ như bình thường mình không có dám làm gì hết luôn mà uống vô ba thứ.. thì chơi luôn, chơi không lại cũng chơi luôn. Lát bác sỹ công về nhưng cũng chơi. Tại sao nó uống rượu mà nó gây lộn bởi vì 2 lẽ, nó không sợ luật pháp, nó không sợ tù tội mà cũng không sợ thằng nào mạnh hơn thằng nào. Thêm nữa là lúc nó xin nó không biết đau. Sura là can đảm nhé. Tôi nói đây nó hơi lạc đề chút mà sẵn đây tôi nói thêm, biết thêm 1 - 2 chuyện thì cũng là cái tốt thôi. Mình nghiên cứu mình mới biết chỗ nào là cái ngu kiến của mình. Sura là can đảm từ đó mới đẻ ra chữ sura là rượu cái mà uống vô rồi làm cho ác vị anh hùng rơm của mình đều trở thành thứ thiệt hết sau đó cháy vì rượu bởi toàn là rơm mà. Rượu làm cho người ta gan hơn, dám ở tù, dám bị đòn, dám cho chảy máu. Rồi chữ sara này còn tạo ra chữ suriya là mặt trời. Chữ Asura này trong chữ chuyên môn nó là Angle vì sao chư thiên được gọi là Asura bởi vì các vị này theo như trong Kinh mô tả thì họ là loài chúng sanh mà suốt đời không biết sợ là gì. Họ không biết sợ không phải là vì họ du côn. Họ

không biết sợ vì đời sống văn hóa họ cao. Các vị nghe kịp không? trên đó nó không có chuyện mà tranh dành, máu me, hơn kém, rồi so đo, rồi tiểu tâm, rồi nhỏ mọn, rồi thù hận, rồi đăm thuê chém mướn rồi tùm lum ta la, nó không có. trên đó sống rất có văn hóa. Chúng ta có thể nói như thế này, chúng ta có thể vào xứ văn minh có đời sống dân trí cao như là Thụy Sĩ và Bắc Âu như là Thụy Điển, Đan Mạch, Na Uy, Phần Lan các vị thấy đời sống họ gần như là họ không biết gì cái chuyện đầu đá. Họ không biết gì ngoài ra cái chuyện nhậu rồi gái, hoạt động tình dục họ không biết. Cho nên quý vị có biết nước mà tỉ lệ tự tử cao nhất thế giới đó là Thụy Điển không? Họ sống hạnh phúc quá, sung sướng quá họ không biết gì ngoài cái chuyện mà hưởng thụ rồi cuối cùng thấy đời sống nó tẻ nhạt, nó buồn chán thế là tự tử. Trong khi người ta nói rằng trong cái cực người ta còn bám níu để người ta sống, nhưng mà trong cái sướng nó làm cho người ta nản. Thấy không sướng quá làm cho nó nản. Vợ chồng ăn gây gỗ nhau hoài nhiều khi vậy mà gắn bó. Bởi gì gây gây rồi tôi xin lỗi. Mỗi lần xin lỗi cũng nhiều cách xin lỗi đâu phải chỉ có cách anh xin lỗi mình. Hoặc là mình xin lỗi em, đâu có. Nó cũng có nhiều cách mà phần lớn cách chủ yếu dẫn đến để thôi. Mà trong khi đó có những gia đình đều có ăn học hết tránh lời qua tiếng lại nhưng mà cái thứ đó nó mới te tua. Các vị nghe kịp không. Đồng sàn đi mộng ngủ chung một giường anh ngủ say giấc nằng ngó ra ngoài tử trang điểm không thèm nhìn, mà mở miệng ra ngọt sót, trước mặt đám đông vẫn tay trong tay, nhưng có điều buồn ơi là buồn thôi. Trong cái ngọt ngào êm đềm đó nó tàng chứa sự tẻ nhạt, sự lạnh lùng.

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời, ái ân lạc lõng... trong tim bóng một người buồn lắm.

Cho nên cái đau khổ quá mà làm cho người ta nắm níu mà người ta sống. Ít ít còn hưởng thụ, mà ngọt ngào quá nó sẽ đạt đến cảnh giới làm nhảm chán, làm tê liệt các thần kinh của mình, tê liệt đi cái vị giác, tê liệt đi cái sự thương thức. Mình không còn enjoy nữa mình đi đến cảm giác mình nản, quải, chán chường. Không còn cảm nhận, không có cái feeling nào. Thì chừ Thiên bởi vì đời sống họ cao cho nên họ không có biết sợ. Chẳng hạn như tôi phải nói thế này gặp mấy người bực con họ rất là điềm đằm. Vì họ không có cảm giác bị thiếu hụt bị thua kém gì hết.

[23/05/2022 - 09:52 - tranngocdiu.nt]

Ví dụ như mấy cô ốm nhỏ dễ bị người ta bắt nạt. Gặp con chuột con nhỏ xíu “ Á..á” sợ từ hồi nhỏ rồi. Trong huyết quản đã có cái sợ rồi. Nội mà cái sự trong sạch của họ họ cũng sợ nữa. Thí dụ như chưa có chồng thì sợ mất, sợ bị rác...còn có chồng rồi sợ cái khác..Vù cái sợ nó nằm trong máu mủ của họ rồi. Mà đàn ông của mình nhất là đàn ông lớn con, khoẻ mạnh mà lại có dao, có súng hoặc có thêm tí rượu nữa thì thôi rồi. Nhiều khi biết thằng đó mình chơi hỏng lại nó. Nhưng mà không lại thì thôi chứ có gì đâu. Gặp chuột là chuột, gián nghĩa là gián vậy thôi. Mấy cô thì không, gián nó không phải là gián nữa mà nó là cái gì hơn con gián mới là bả cái nhà được.

[26/05/2022 - 01:24 - tranngocdiu.nt]

Người đàn bà thường định nghĩa gián là speaker, gặp gián là la lên liến. Chuột con là speaker, mèo con, chó con mới sanh còn nhót nhót là speaker, gặp nó đâu là hét lên đó liến. Chỉ khi họ không có cái đó họ là loài asura. Asura là phong phải chừ thiên. Thiếu gì loài không phải chừ thiên mà tại sao cái loài này được gọi là không phải chừ thiên là bởi vì nó gần giống chừ thiên nhưng không phải chừ thiên người ta mới gọi nó là không phải chừ thiên. Các vị có nghe kịp không. Tại sao tôi nói vấn đề đó. Tôi có một đức tánh rất là dễ thương tôi lạc đề nhưng không bao giờ tôi quên cái cội nguồn để quay về. Thì nó gần giống chừ thiên nhưng có điều ảnh không phải là chừ thiên nên người ta mới gọi ảnh là không phải chừ thiên. Các vị nghe kịp không? Mình cũng không phải chừ thiên nhưng vì mình xa lác nên không ai thèm nhắc luôn. Quý vị có nghe là Hoa hậu rồi tới Á hậu không tức là người ta cũng đẹp đẹp gần cái hậu kia. Mới có Á thôi tức đẹp đẹp nhưng Á nhỏ kia đẹp hơn rồi chằm nhỏ này, thí dụ vậy đó. Xài chữ Á có nghĩa khác rồi. Giống tu đàng hoàng kêu bằng sư, tu hồng giới kêu là á sư. Hoàn tục gọi là cư sỹ.

A tu la từ chữ Phạn là Asura nguyên gốc có nghĩa là: "Á Thần" quý vị có nghe chữ á thần không? Các vị ngày xưa học tú tài có học về thần thoại Hy Lạp không? Bên thần thoại Hy Lạp có vị là thần nhưng cũng có vị không phải là thần. Tức là cũng gần gần vậy thôi thí dụ như các ông thần thợ rèn, thần về rượu stafod vậy đó. Còn như thần Appollo hay thần Zót là thần thứ bực, thứ thiệt. Còn có

nhiều anh thì cũng gần thôi tức là nửa người mà nửa thần. Còn như mình thần nghèo kêu là bản thần. Giống như mang long hia, cỡi long xa đi về Long An ghé ngang Long Khánh.

Trên cơ bản có 2 loại A tu la: A tu la Thiên và A tu la đọa xứ. A tu la thiên có tuổi thọ và thiên lạc (hạnh phúc của thiên thân) tương đương với chư Thiên Đao Lợi (sống trên đỉnh Tu Di) nhưng lại sống dưới đáy ngọn núi này. Ghi vậy có hiểu không? Tức là tuổi thọ và những hạnh phúc như là một vị thì được rất nhiều cô tiên cở hầu, sống rất là lâu. Trên đó có vườn như vườn nadawana. Có một cái ngôi giảng đường rất là lớn gọi là sathamasala. Mỗi 1 tháng có 2 kỳ chư thiên lựa những con nào giỏi đến đó thuyết pháp. Chư nào nào lên cũng lãnh trách nhiệm đó tức là thuyết pháp cho chư thiên nghe. Cái thời không có Phật pháp thì các vị cũng sẽ nói chuyện về những đề tài của thế giới họ đang như vậy thì mình phải làm sao. Họ có cái giảng đường giống như cái hội trường, cái diễn đàn chung cho chư thiên vậy đó cái đó gọi là sathamasala - giảng đường chánh pháp. Rồi họ có 1 cái vườn gọi là vườn nadawana gọi là vườn hoan hỷ. Ở trong khu vườn đó có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Có 1 loại dây leo gọi là milata dây leo giống như dây nho mà trong kinh nói nếu mình ngắt ra đoạn là nó nhỏ 1 giọt mình say 100 tới 1 ngày đêm, nó say như vậy. Và khi mình say mấy cô lo phục vụ mình, sung sướng như vậy. Rồi trên đó nó có 1 loại cây gọi là parichapaka nó từ cũ pari có nghĩa là viên mãn hoặc là tròn đủ Chử chapa là cây dù mà dây là parichapaka nghĩa là cái cây khi nó trở hoa nó giống như 1 cái dù vậy rất là đẹp. Hơn 1000 năm trên đó thì nó mới trở hoa 1 lần và mỗi lần trở hoa như vậy chư thiên rất là vui, rất là hoan hỷ đến chơi dưới gốc cây đó. Và Đế Thích khi nào Ngài muốn hưởng lạc cho nó sung sướng thì cũng vào trong đó ai cũng thấy an vui cả. Đời sống hạnh phúc mà. Ví dụ thức ăn, thức uống mình muốn vị gì sẽ có vị đó. Thí dụ như trên cõi người mình muốn ăn thì 1 vị giàu có cách mấy thì cũng nhờ đầu bếp và nói đầu bếp nay tao muốn ăn đồ ngọt, đồ chua, đồ đắng, đồ mặn. Còn ở trên đó không có, ở trên đó mình muốn ăn cái gì thì tự động nó có. Và mình muốn ăn cái vị gì mà khi mình đang ăn mà nghĩ giờ nó đắng là ngon thì vừa nghĩ vậy nó đắng liền. Nó đắng theo cái thích của mình đó. Tức là nó đắng thí dụ như mình thích khổ qua thì nó đắng kiểu khổ qua, nó đắng giống như thuốc tây mà đâm nát thì không phải. Hoặc là mình muốn ngọt thì nó sẽ ngọt như sầu riêng hoặc là ngọt như mật chứ không phải nó ngọt kiểu như siro ho hay gì đó thấy bà luôn. Thì nó ngọt, đắng, chua kiểu dễ thương chứ không phải chua là tá quả lên. Thì hạnh phúc trên đó là như vậy. Và trên đó họ không có bệnh, khi họ chết là sao, bình thường cái hào quang họ rất sáng nhưng khi gần chết họ nghe nó mệt. Suốt đời họ không bao giờ biết mệt hết, không bao giờ họ nghe cảm giác feel ...không có. Nhưng mà khi nào họ sắp chết sao nghe nó không có được bình thường thấy mệt mệt. Rồi họ lại thấy người có mồ hôi chảy ra, rồi hào quang mờ. Hào quang bình thường của mình nó sáng nay nó mờ giống như hết pin vậy đó. Trên người lúc nào cũng có đeo hoa hết, hoa tươi lúc nào mấy cung nữ cũng trùm lên, trùm lên. Còn bữa nay mấy hoa héo. Hoa héo, đồ mồ hôi, người mệt, hào quang mờ, tâm tư buồn bực biết sắp chết rồi. Mà họ chết hay lắm, lúc đó họ tự nhiên họ nghe như vậy họ sẽ kiếm chỗ nào đó họ ngồi hoặc họ nằm xuống tự nhiên họ tan như khói không còn gì hết. Còn cái chuyện họ đi về đâu là tùy họ như trước họ có phước nhiều thì họ tiếp tục họ trở lại, hoặc là họ đi lên cao hơn hoặc là họ trở lại hoặc là họ đi xuống cõi người hoặc là hồng có họ đi thẳng xuống dưới làm cái giống gì ở dưới. Rồi Đức Phật Ngài nói rằng cái vị Trời nào mà từ trên cõi trời mà chết rồi mà trở lại cõi người hoặc trở lại cõi trời. Con người mà được sanh thiên, được trở lại làm người thì cái chuyện đó nó hiếm lắm. Thường người chết rồi đi xuống, chư thiên chết rồi cũng đi xuống hiếm ai trở lại. Ngài nói giống như có miếng gỗ nhỏ mà nó có cái lỗ trong đó, 100 năm như vậy nó trôi từ biển đông qua tây, rồi hướng tây qua hướng bắc. Ngài nói 100 năm như vậy có 1 con rùa ở dưới biển đó, nó thò cái đầu lên. Mà Ngài nói rằng trong 1 sự may mắn tình cờ nào đó. Một cái bữa nào đó mà con rùa nó tình cờ nó thọt cái đầu lên ngay cái lỗ đó. Tôi nói các vị nghe hiểu không? Nghĩa là mặt biển lúc nào cũng xao động mà cái tấm ván luôn luôn nó xô dịch, mà con rùa mặt biển mệnh mingo biết trôi chỗ nào mà ngay cái tấm ván đó. Vậy mà Ngài nói rằng nếu do một sự tình cờ nào đó thì con rùa thỉnh thoảng lâu lâu nó cũng trôi trúng. Nhưng mà các vị cho đó là một chuyện khó khăn, người ta nói chuyện làm người nó cũng khó cỡ đó. Bởi vậy cho nên ngày xưa tôi đọc đến chỗ đó tôi nghĩ Đức Phật ngài hù mình. Khi lớn lên tôi đi học tôi hiểu được chuyện đời, chuyện đạo thêm 1 mớ tôi biết rằng không phải Ngài hù mình mà Ngài nói thiệt ví sao? Vì khoa học hôm nay cũng nhìn nhận với chúng ta 1

chuyện đó là, tôi nói hoài trên thế giới này con người đầu đông cách mấy người ta vẫn có thể làm toán cho ra những con số thống kê nhân loại thí dụ như 5 tỷ, 3 tỷ, 7 tỷ, 15 tỷ kể cả 100 tỷ, 1000 tỷ, 1 tỷ tỷ. Chắc là 1 tỷ tỷ không có rồi, nó bị thiên tai nó chết rồi. Nhưng mà súc vật chịu thua, súc vật như voi mình còn đếm được trên thế giới còn khoảng vài trăm ngàn con. Hổ, beo, sư tử, ròi tê giác, ròi chim hạc, chim sếu con gì v.v...còn tính ra nhưng mà mấy con mà riu riu như con trùng, con dế, con ruồi, con muỗi, con dòi, con bọ, con lúc nha lúc nhúc, con bò chét gì đó cái đó chịu thua. Mà đó là những loài mà mình thấy được. Còn những loài mà khuất bóng khuất mặt, vô hình là chịu thua. Mà chưa kể ở dưới mặt nước má trái đất này 2 phần 3 là nước. Cái phần mà động vật ở dưới nước nhiều hơn trên cạn. Vì điều kiện nước là điều kiện, các vị cũng nhớ rằng về vũ trụ quan khoa học cũng nhìn nhận với chúng ta 1 điểm rằng dầu gì thì dầu nước là môi trường đầu tiên của động vật.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com